

Arrest

nr. 264 149 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 mei 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 januari 2009 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 27 augustus 2010 wordt deze aanvraag verworpen.

Op 17 september 2010 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

Op 23 september 2010 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 29 oktober 2010 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen.

Op 15 november 2010 werd de verzoeker onder escorte verwijderd naar zijn land van herkomst.

Op 22 december 2014 dient de verzoeker, die op 28 september 2014 terug naar België is gekomen, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden. Dit verzoek om internationale bescherming werd afgesloten op 27 maart 2015 omdat de verzoeker afstand deed van zijn verzoek.

Op 22 januari 2015 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 22 april 2015 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Op 27 maart 2015 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 156 345 van 12 november 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 18 december 2015 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 januari 2016 neemt de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 17 maart 2016 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 30 maart 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest met nummer 173 899 van 1 september 2016 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

Op 28 september 2016 dient de verzoeker andermaal een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 december 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 7 maart 2017 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 8 mei 2017 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 206 334 van 2 juli 2018 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 26 november 2019 dient de verzoeker nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 mei 2021 beslist de gemachtigde dat de aanvraag van 26 november 2019 onontvankelijk is. Het betreft de bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 9 augustus 2021 ter kennis wordt gebracht.

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2019 werd ingediend en op datum van 04.03.2020 werd geactualiseerd door:

B., A. (...) (R.R.: xxx)

nationaliteit: Armenië

geboren te E. (...) op (...).1988

adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 16 september 2008 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 02.01.2009 een aanvraag op basis van artikel 9bis indiende, die negatief werd afgesloten op 27.06.2010. Op 17.09.2010 werd betrokkene aangetroffen bij een administratieve controle en overgebracht naar een gesloten centrum in afwachting van zijn repatriëring, die plaatsvond op 15.11.2010. Betrokkene kwam op 28.09.2014 terug naar België. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielaanvraag en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2015 omdat betrokkene afstand deed van zijn asielaanvraag. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielaanvraag - namelijk drie maanden voor de eerste en negen maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op artikel 8 EVRM dat voorziet in zijn recht om een gezinsleven te ontwikkelen en eveneens het recht omvat om een vrienden-en kennissenkring te ontwikkelen in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 0 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven. In de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders (dossier xxx) die sinds 2007 in België verblijven en in het bezit zijn van een onbeperkte verblijfsmachtiging. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen 'ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux'" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen," (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij een loutere vaststelling dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als zijn ouders, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien stellen we vast dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl betrokkene pas begin 2009 naar België kwam. Bovendien werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd in 2010 en kwam hij pas in 2014 naar België terug. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat

betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20 11 2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 38). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee werkbepertes voorlegt. Hieruit blijkt echter niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkens tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 28 juni 2014, nr. 71396/12, M E.v Zweden, par.100) Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1903, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr 48 858; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De elementen van integratie (met name het feit dat hij twee werkbepertes voorlegt en drie attesten inzake het bijwonen van Franse taallessen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2000, nr. 198.769).
(...)"

Op 21 mei 2021 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing heeft de verzoeker een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het algemeen rolnummer RvV 265 171.

Op 10 juli 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2021 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

2.3. Met een aangetekende zending van 13 september 2021 maakt de verzoeker een "aanvullende nota" met het bewijs van de *pro deo*-aanstelling en één nieuw medisch stuk van 1 september 2021 over.

Ter terechtzitting wordt erop gewezen dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid om een dergelijk procedurestuk neer te leggen in de annulatieprocedure. De verweerder heeft ter terechtzitting gevraagd om de aanvullende nota en het nieuw medisch stuk van 1 september 2021 uit de debatten te weren.

De advocaat van de verzoeker repliceert hierop door te stellen dat dit medisch stuk enkel ter info werd ingediend.

De Raad kan enkel vaststellen dat het medisch stuk van 1 september 2021 dateert van na het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter steeds te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het

nemen van een beslissing kon beschikken. De verzoeker kan zich derhalve niet beroepen op nieuwe stukken die dateren van na de totstandkoming van de bestreden beslissing om de onwettigheid van deze beslissing aan te tonen.

De aanvullende nota en het nieuw medisch stuk van 1 september 2021 worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“Schending van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

De verwerende partij oordeelt dat het langdurig verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is omdat dit langdurig verblijf precair was, en verzoeker er zelf voor koos om in België te verblijven.

Door aldus te oordelen schendt de verwerende partij het artikel 9bis van de Verblijfswet, alsook de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker verwijst terzake naar de volgende rechtspraak voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De gemachtigde vermag uiteraard te oordelen dat hij een langdurig verblijf waarvoor de vreemdeling zelf verantwoordelijk is, niet wenst te aanvaarden als een reden om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ten gronde in te willigen. In casu heeft de verweerder evenwel geen beslissing ten gronde genomen, maar verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen omdat niet aan een procedurele vereiste – met name het aantonen van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet – is voldaan. Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (dit is een kwestie waarover enkel het bevoegde bestuur, doch niet de Raad kan oordelen), stelt de Raad vast dat de gemachtigde, blijkens de motivering van de bestreden beslissing, niet in concreto naging of de lange duur van het verblijf van de verzoeker in België de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, maar enkel oordeelde dat het langdurig verblijf in België “onmogelijk aanvaard (kan) worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.” Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat de gemachtigde bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van het eigen optreden van een vreemdeling. Daarnaast blijkt uit de loutere vaststelling dat de verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn lange, illegale verblijf (op een rechtmatig verblijf van één jaar na) nog niet dat de gemachtigde heeft onderzocht of de verzoeker door toedoen van zijn langdurig verblijf in België al dan niet ernstig wordt bemoeilijkt of verhinderd om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. De overwegingen in de bestreden beslissing tonen derhalve aan dat verweerder bij het onderzoek van verzoekers argumentatie omtrent het lange verblijf in België geen correcte invulling gaf aan het begrip “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht te worden vastgesteld. Het verweer in de nota met opmerkingen kan niet overtuigen, temeer daar, over de alhier besproken kwestie, geen concreet verweer wordt gevoerd. 3.3.3. Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. De overige kritiek die in het enig middel naar voor wordt gebracht, behoeft geen verder onderzoek. (R.V.V. 245 117 van 30 november 2020).

Ten overvloede voegt verzoeker hieraan toe dat hij ononderbroken heeft verbleven in België sinds 2014 tot 2021, zijnde gedurende een ononderbroken periode van 7 jaar. De loutere verwijzing naar de periode 2009-2014 door de verwerende partij kan bijgevolg niet dienstig zijn.

Schending van het artikel 8 EVRM en de materiële motiveringsplicht :

Het artikel 8 van het EVRM luidt als volgt: "1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Er ligt een schending van het artikel 8 EVRM voor indien het bevel om het grondgebied te verlaten onevenredig is met het recht op een gezinsleven: "Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven 4 toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66). Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107. (R.v.V.n r. 251 778 van 29 maart 2021).

In haar arrest Mokrani/ France van 15 juillet 2003, heeft het EHRM geoordeeld dat de relaties tussen volwassenen « ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux ».

Om na te gaan of er sprake is van bijzondere elementen van afhankelijkheid moet er rekening worden gehouden met onder meer de financiële of materiële afhankelijkheid en de bijzondere banden tussen de betrokkenen (RVV, nr. 196353, 08/12/2017).

Terzake is het EHRM van oordeel dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders van zodra het vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders: « 41. La Cour constate que l'arrêt d'expulsion a été pris le 11 juin 1990 et exécuté le 9 juillet suivant. C'est à cette date qu'il convient de se placer pour examiner la question de savoir si le requérant avait une vie privée et familiale au sens de l'article 8 de la Convention

(art. 8). M. Bouchelkia était alors célibataire et sans enfant puisqu'il n'a fondé sa propre famille que postérieurement à l'arrêté d'expulsion, consolidant ainsi ses attaches familiales en France. A l'époque, il vivait toujours au sein de sa famille d'origine et résidait, depuis l'âge de deux ans, sur le territoire français où se trouvait l'essentiel de ses attaches privées et familiales. A l'instar de la Commission, la Cour ne doute pas que l'expulsion du requérant, en 1990, s'analyse en une ingérence dans le droit de celui-ci au respect de sa vie privée et familiale. » EHRM, Boulchekia/FR (20/09/2011)

In casu verblijft verzoeker in België sinds 11 december 2008, met een onderbreking tussen 2010-2014. Hij verblijft aldus op het Belgische grondgebied gedurende bijna 13 jaar, hetgeen een erg lange periode is.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat de loutere gezinssamenstelling niet zou wijzen op bijzondere banden van afhankelijkheid.

Verzoeker is momenteel 33 jaar oud. Hij is nog steeds alleenstaande en heeft geen eigen kinderen noch gezin.

Verzoeker woont samen met zijn twee ouders, die wettig in België verblijven. Verzoeker heeft geen eigen middelen aangezien hij geen verblijfsrecht heeft, maar is integraal afhankelijk van zijn ouders.

De gezinssamenstelling wijst bijgevolg weldegelijk op bijzondere banden van afhankelijkheid. De motivering van de verwerende partij is kennelijk niet afdoende.

Bovendien lijdt verzoeker aan ernstige psychiatrische problemen, waarvoor een langdurige opvolging vereist is.

Verzoeker maakt een medisch attest over, waaruit blijkt dat hij lijdt aan depressie en posttraumatische stress. Verzoeker is bijgevolg bijzonder fragiel. Indien verzoeker zijn medicatie niet inneemt, lijdt dit tot agressief gedrag.

De verwerende partij was de op de hoogte van de medische situatie van verzoeker, gezien deze eveneens uit het administratief dossier blijkt.

Er is bijgevolg weldegelijk sprake van bijzondere banden van afhankelijkheid, die verhinderen dat verzoeker terugkeert naar Armenië, zelfs voor een tijdelijke duur.

Tenslotte kon de verwerende partij niet wettig oordelen dat verzoeker perfect in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. Verzoeker keerde terug naar Armenië, waar hij bij zijn zus verbleef. Na het huwelijk van zijn zus, diende hij terug te keren naar zijn ouders (stuk).

De verwerende partij kan niet veronderstellen dat de ouders van verzoeker hem vergezellen naar Armenië, omdat zij beschikken over een verblijfskaart in België. Bovendien verblijven ze in België sinds 2007 en hebben ze reeds de leeftijd van ongeveer 62 jaar en 55 jaar oud.

Het voordeel van de verwerende partij bij het handhaven van de toegang en het verblijf op haar grondgebied weegt niet op tegen het nadeel van verzoeker, waarbij een belangrijke schakel in zijn mantelzorg wegvalt."

3.2. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, bepaling, waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Volgens de verzoeker oordeelt de verweerder dat zijn langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaakt omdat dit langdurig verblijf precair was en de verzoeker er zelf voor koos om in België te verblijven. De verzoeker acht deze redenering strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht. De verzoeker verwijst hieromtrent tevens naar het arrest van de Raad met nummer 245 117 van 30 november 2020.

De verzoeker gaat echter uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat hij de lange duur van zijn verblijf in het kader van zijn aanvraag van 26 november 2019 als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald. Nog minder kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat de lange duur van het verblijf van de verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard omdat het een precair verblijf betreft en de verzoeker ervoor koos om in België te verblijven. De verwijzing naar 's Raads arrest met nummer 245 117 van 30 november 2020 is dan ook niet dienstig. Daarenboven hebben arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking.

In de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat de verzoeker twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, deze procedures worden besproken en de gemachtigde stelt vast dat de duur van de asielpcedures, namelijk drie maanden voor de eerste en negen maanden voor de tweede, niet van die aard is dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State voegt de gemachtigde nog toe dat een zekere behandelingsperiode niet *ipso facto* aan de verzoeker een recht op verblijf geeft.

De verzoeker brengt niets in tegen de motieven dat de duur van zijn asielpcedures niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat een zekere behandelingsperiode niet *ipso facto* recht geeft op verblijf.

De verzoeker betoogt "*ten overvloede*" dat hij ononderbroken op het Belgische grondgebied heeft verbleven van 2014 tot 2021, zodat de loutere verwijzing naar de periode 2009-2014 niet dienstig is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat de gemachtigde erkent dat de verzoeker sinds 2014 ononderbroken in België heeft verbleven. De gemachtigde heeft immers uitdrukkelijk het volgende vastgesteld: "*(b)etrokkene kwam op 28.09.2014 terug naar België*" en "*Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.03.2015 omdat betrokkene afstand deed van zijn asielaanvraag. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 15.09.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.*" Met zijn betoog omtrent het ononderbroken verblijf in België sinds 2014, slaagt de verzoeker er dan ook niet in om de motieven van de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Bovendien geeft de verzoeker zelf - verderop in zijn uiteenzettingen - aan dat hij in België is sinds 11 december 2008, met een onderbreking tussen 2010 en 2014. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat de motivering dat hij in 2009 een aanvraag indiende op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, die negatief werd afgesloten, en dat hij vervolgens op 15 november 2010 werd gerepatriëerd, niet uitgaat van de juiste feitelijke gegevens.

De verzoeker betoogt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen een meerderjarige zoon en zijn ouders wanneer vaststaat dat de betrokken zoon nog geen gezinsleven heeft gesticht en nog steeds inwoont bij zijn ouders. De verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest "*Boulchelkia*" tegen Frankrijk van 20 september 2011. De verzoeker benadrukt dat hij sinds 11 december 2008 in België verblijft met een onderbreking tussen 2010 en 2014 en hij dus al dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft, wat erg lang is. De verzoeker voert aan dat de verweerder ten onrechte stelt dat de loutere gezinssamenstelling niet zou wijzen op bijzondere banden van afhankelijkheid. De verzoeker geeft mee dat hij 33 jaar oud is, alleenstaand is en geen kinderen, noch een gezin heeft. Hij woont samen met zijn ouders die wettig in België verblijven, hij heeft geen eigen middelen aangezien hij geen verblijfsrecht heeft en hij is integraal afhankelijk van zijn ouders. De verzoeker betoogt dat de gezinssamenstelling dus wel degelijk wijst op bijzondere banden van afhankelijkheid. Verder voert de verzoeker aan dat hij een medisch attest overmaakte waaruit blijkt dat hij lijdt aan een depressie en posttraumatische stress waarvoor langdurige opvolging vereist is. De verzoeker voert aan dat de verweerder niet wettig kon oordelen dat hij perfect in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. Hij licht toe dat hij bij zijn terugkeer naar Armenië bij zijn zus verbleef, en dat hij na haar huwelijk diende terug te keren naar zijn ouders. De verzoeker viseert de volgende motieven uit de bestreden beslissing:

"Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op artikel 8 EVRM dat voorziet in zijn recht om een gezinsleven te ontwikkelen en eveneens het recht omvat om een vrienden-en kennissenkring te ontwikkelen in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde

diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 0 oktober 2003, Silvenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven. In de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene samenwoont met zijn ouders (dossier xxx) die sinds 2007 in België verblijven en in het bezit zijn van een onbeperkte verblijfsmachtiging. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM. "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen 'ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux'" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen," (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu blijft het bij een loutere vaststelling dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als zijn ouders, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien stellen we vast dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl betrokkene pas begin 2009 naar België kwam. Bovendien werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd in 2010 en kwam hij pas in 2014 naar België terug. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 38). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden twee werkbepoeltes voorlegt. Hieruit blijkt echter niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkens tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari. Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 28 juni 2014, nr. 71396/12, M.E.v Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1903, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr 48 858; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Zoals de verzoeker correct opmerkt, heeft het EHRM in het geval van jongvolwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht in verschillende gevallen aanvaard dat hun relatie met hun ouders of "andere nauwe familieleden" nog steeds als een gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het

EVRM kan worden beschouwd (EHRM (Grote Kamer) 23 juni 2008, *Maslov*, § 62; EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi*, § 26; EHRM 26 september 1997, *El Boujaïdi*, § 33; EHRM 29 januari 1997, *Bouchelkia*, § 41). In andere woorden, bij jongvolwassenen die geen eigen gezin hebben gesticht, wordt de eis van “*bijkomende elementen van afhankelijkheid*” niet meer specifiek gesteld wanneer er voldoende hechte en effectief beleefde banden zijn tussen de jongvolwassene en zijn ouders of “*andere nauwe familieleden*”.

De verzoeker, die thans 33 jaar oud is, betwist evenwel niet dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl hij pas begin 2009 naar België kwam. De verzoeker betwist evenmin dat hij in 2010 werd gerepatriëerd en hij pas in 2014 naar België terugkeerde. In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens oordeelde dat de verzoeker “*in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders.*” In casu blijkt niet dat de verzoeker, die thans 33 jaar oud is, als een jongvolwassene in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM moet worden beschouwd. Bovendien blijkt hieruit tevens dat de verzoeker niet gedurende bijna dertien jaar op het Belgische grondgebied verblijft, zoals hij thans voorhoudt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder in rekening bracht dat de verzoeker samenwoont met zijn ouders. De verweerder stelt hieromtrent vast dat de verzoeker “*echter geen bewijzen voor(legt) dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders.*” Verder motiveert de gemachtigde: “*In casu blijft het bij een loutere vaststelling dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als zijn ouders, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Bovendien stellen we vast dat zijn ouders reeds sinds 2007 in België verblijven, terwijl betrokkene pas begin 2009 naar België kwam. Bovendien werd betrokkene door onze diensten gerepatriëerd in 2010 en kwam hij pas in 2014 naar België terug. Betrokkene toont aldus zelf aan dat hij perfect in staat is om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders.*”

De verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 26 november 2019, die hij actualiseerde op 4 maart 2020, geen bewijzen heeft voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders. Deze vaststelling strookt voorts met de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag als buitengewone omstandigheid én als argument ten gronde enkel heeft aangehaald dat hij zich “*baseert op art. 8 EVRM, dat voorziet in het recht om een gezinsleven te ontwikkelen en eveneens het recht omvat om een vrienden en kennissenkring te ontwikkelen in België*” en waar hij ter verduidelijking van zijn “*gezinsleven*” enkel een attest van gezinssamenstelling d.d. 6 juni 2019 bijvoegde.

De verzoeker verwijst in de uiteenzetting van het middel wel naar een medisch attest waaruit blijkt dat hij lijdt aan depressie en posttraumatische stress, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 november 2019, noch in de actualisatie van 4 maart 2020 had gewezen op zijn medische problematiek (waarvoor hij naar eigen zeggen mantelzorg behoeft). Het kan de gemachtigde bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hem niet ter kennis werden gebracht. Het is immers aan de aanvrager om op precieze wijze de ingeroepen buitengewone omstandigheden te verduidelijken en te onderbouwen met de nodige concrete gegevens (zie *supra*). Waar de verzoeker nog aanvoert dat zijn medische situatie blijkt uit het administratief dossier, wordt erop gewezen dat de verzoeker de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Het komt de verweerder niet toe om in het administratief dossier op zoek te gaan naar elementen die al dan niet een buitengewone omstandigheid zouden kunnen uitmaken. De bewijslast rust ter zake integraal op de aanvrager.

Door er thans op te wijzen dat hij gelet op zijn illegaal verblijf geen eigen middelen heeft en daardoor integraal afhankelijk is van zijn ouders, maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de motieven omtrent de buitengewone omstandigheden niet deugdelijk zouden zijn. Ook op dit punt blijkt immers niet dat de verzoeker bij zijn aanvraag en/of actualisatie heeft gewezen op de financiële afhankelijkheid van zijn ouders.

De verzoeker betoogt dat de verweerder niet wettig kon oordelen dat hij perfect in staat zou zijn om voor zichzelf te zorgen. De verzoeker licht toe dat hij bij zijn terugkeer naar Armenië bij zijn zus verbleef en dat hij na haar huwelijk terugkeerde naar zijn ouders in België. Zoals hoger werd vastgesteld, betwist,

noch weerlegt de verzoeker dat hij in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 26 november 2019, die hij actualiseerde op 4 maart 2020, “geen bewijzen (heeft) voor(gelegd) dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn ouders”. Uit de aanvraag van 26 november 2019 bleek louter dat de verzoeker samenwoont met zijn ouders. In deze omstandigheden komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde oordeelt dat “het bij een loutere vaststelling (blijft) dat hij op hetzelfde adres ingeschreven staat als zijn ouders, dit is echter niet voldoende om aan te tonen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid.” Bovendien brengt de verzoeker enkel een afschrift van een huwelijksakte van B. N. en K. R. bij, die te Armenië huwden in oktober 2014. Hieruit blijkt echter nog niet dat de verzoeker in de periode 2010-2014 bij B. N., zijn zus, zou hebben verbleven. Met zijn loutere beweringen toont de verzoeker dan ook niet aan dat de verweerder enig voorliggend element zou hebben veronachtzaamd waar hij vaststelt dat de verzoeker perfect in staat is gebleken om gedurende langere tijd gescheiden te leven van zijn ouders.

De verzoeker betoogt tot slot dat de verweerder niet mag veronderstellen dat zijn ouders hem vergezellen naar Armenië nu zij beschikken over een verblijfskaart in België, in België verblijven sinds 2007 en zij de leeftijd hebben van 62 en 55 jaar.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, kan in de bestreden beslissing echter niet worden gelezen dat de verweerder suggereert dat verzoekers ouders hem dienen te vergezellen naar zijn land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde vaststelt dat, hoewel de verzoeker samenwoont met zijn ouders, er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid met hen worden aangetoond zodat de verzoeker geen gezinsleven met zijn ouders aantoonbaar dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. De verzoeker is een volwassen man waarvan wordt verondersteld dat hij in staat is om op eigen houtje naar zijn land van herkomst terug te keren.

De verzoeker gaat er met zijn betoog bovendien aan voorbij dat de verweerder heeft geoordeeld dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding betreft, en dat deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van de verzoeker niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De Raad wijst er in dit kader op dat het EHRM reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland terwijl zij geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoeker enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Met zijn betoog toont de verzoeker evenmin een schending van de door artikel 8 van het EVRM beschermde grondrechten aan.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE